

ประโยค ป.ธ. ๔
แปล มครเป็นไทย
สอบ วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖

๑. อสฺสทฺธํ สทฺธาสมปฺทาย ปติฏฺฐเปตฺติ เอตฺถ ปน วตฺถุ วุจฺเจเต ฯ
ราชคเห ภารทฺวาชโคตฺโต นาม พฺรหฺมโณ ปฏฺิวสฺติ มิจฺฉาทิฏฺฐิโก ฯ
โส อสฺสทฺธโร อปฺปสฺนโน พุทฺธโร ฌมฺโม สงฺฆมฺหิตี วุตฺเต กณฺเณ ปิทฺหติ
ถฺทฺธโร ขทฺริขานฺนสฺสทฺธิโส ฯ พฺรหฺมณฺณี ปนสฺส ฌนฺนุชานี นาม โสตาปนฺนา
สทฺธา ปสฺนนา ฯ สตา ปกคฺคิยา จิตฺตาปี นิสินฺนุนาปี จิปีตฺวาปี กาสิตฺวาปี นโม
พุทฺธสฺสชาติ นมสฺสกาโร กโรติ ฯ อเถกทิวสํ พฺรหฺมโณ ปญฺจนฺนํ
พฺรหฺมณฺสตาณํ อปฺโปทกฺปายาสํ ทาตุกาโม สุวตฺตนาถ พฺรหฺมณฺเณ นิมนฺนุเตตฺวา
พฺรหฺมณฺณี ออาห เสว โภติ อมฺหากํ ฌเร ปญฺจสฺตพฺรหฺมณฺณา ภูณฺชิสฺสฺสนฺนฺติ
ยํ ตฺวํ ตสฺส มุณฺฑกสมฺมณฺสฺส นมสฺสกาโร กโรสิ ตํ เสว เอกทิวสมตฺตํ
มา อกาสิ ตถฺหิ สุตฺวา พฺรหฺมณฺณา อนตฺตมฺนา โหนฺติ มา มํ พฺรหฺมณฺเณหิ
ภินฺนํ ติติ ฯ ตฺวํ พฺรหฺมณฺเณหิ วา ภิชฺช เทเวหิ วา อหนฺตํ สตฺถาโร
อนุสฺสรฺติวฺวา น สกฺโกมิ อนมสฺสมาณา สณฺจาทฺนฺนฺติ ฯ โส ขคฺคํ คเหตฺวา
โภติ สเจ เสว เตสฺสุ นิสินฺนุเนสฺสุ ตํ มุณฺฑกสมฺมณฺณํ นมสฺสตี อิมินา
ตํ ฉินฺนํทิสฺสามีติ ออาห ฯ อริยสวากา นาม ปจฺวี วิย ทฺวปฺปกมฺปา สิเนรุ วิย
จ ทฺวปฺปวิวตฺติยา โหนฺติ ตสฺมา สตา เอวมอาห

สเจ มํ อํจกมฺจฺคานิ กามํ ฌेषฺชตี พฺรหฺมณฺ
เนวอาห วิรมิสฺสามิ พุทฺธเสฏฺฐจฺสฺส สาสนาติ ฯ

๒. โส ตํ ปฺรามสิตฺถํ วา ปหฺริตฺถํ วา อสกฺโกนฺโต ยนฺนเต รุจฺจติ ตํ
กโรหีติ วตฺวา ขคฺคํ สยเน จิปี ฯ ปุณฺทิวเส พฺรหฺมโณ พฺรหฺมณฺณํ ปายาสํ
ปฏฺิยาทาเปตฺวา กาลํ อาโรจาเปตี ฯ เต อาคณฺตฺวา นิสีทิสฺสุ ฯ พฺรหฺมโณปี
เตหิ สทฺธี เอกปฺนฺตฺยํ นิสีทิ ฯ อถ พฺรหฺมณฺณี สุวณฺณกฺกฺจฺจํ คเหตฺวา ภาตฺตคฺคเ

พราหมณะ ปรีวิสมาณา ตสฺส พราหมณฺสฺส ภคฺคํ สํหฺรณฺตี ทูณฺนิกฺขิตฺเต
 ทารุณญฺเฑ ปกฺขลฺลิตฺ ๑ ทุกฺขา เวทนา อุปฺปชฺชิตฺ ๑ สฺวา ตํขณฺณญฺเฑว สตฺถารํ
 อนุสฺสริตฺวา สิริสฺสึ อญฺชลฺลิตฺ กตฺวา เยน เวพฺพวนํ เตนญฺชลฺลิมฺปณฺณเมตฺวา
 นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺสาคฺคิ ติกฺขตฺตํ อุททาเนลฺลิตฺ ๑ ตสฺมึ
 จ ขณฺเฑ เตสฺสุ พราหมณฺเสฺสุ เกจฺจิ ภุคฺคตา โหนฺติ เกจฺจิ ภุคฺชมาณา เกจฺจิ หตฺถे
 โอตาริตฺตมตฺตตา เกสณฺณจฺจิ โภจนํ ปุรโต จปิตฺตมตฺตํ โหติ ๑ เต ตํ สทฺทํ สุตฺวา
 ลินฺเนรุมตฺเตน มุคฺคเรณ สีสฺเส ปหฺญา วีย กณฺเณสฺสุ สฺสุเลน วิทฺธา วีย
 ทุกฺขโทมนสฺสปฺปตฺตตา อิมินา อญฺจลลทฺธิเกน มยํ ฆรํ ปเวสิตาคฺคิ กุชฺฌิตฺวา
 หตฺถे ปิณฺฑํ จทฺเทตฺวา มุขเณ คหิตํ นุญฺจหิตฺวา พราหมณฺณํ อุกโกสมานา
 ปกฺกมฺมึสฺสุ ๑ พราหมฺโณปฺปิ พราหมณฺณํ นานปฺปกาเรหิ อุกโกสิตฺวา กิลฺลจฺจิ กาคฺคํ
 อสฺกโกนฺโต เอวเมว ปนายํ วสฺลิตฺ ยสฺมึ วา ตสฺมึ วา ตสฺส มุญฺเจทกฺสฺส
 สมณฺสฺส วณฺณํ ภาสฺสคิ อิทานิ คฺคยาหํ วสฺลิตฺ ตสฺส สตฺถุโน วาหํ อาโรเปสฺสสามิตฺ
 วตฺวา กุปฺปิโต อนตฺตมโน เวพฺพวนํ คณฺตฺวา สตฺถารํ อวณฺทิตฺวา ว เอกมณฺฑํ
 นิสินฺโน ปลฺลหํ ปุจฺฉิตฺ

ก็ สุ ฆตฺวา สฺขํ เสติ   ก็ สุ ฆตฺวา น โสจติ
 กิตฺสฺสฺสฺส เอกธมฺมสฺส   วรํ โรเจติ โคตฺมาติ ๑

ใช้เวลา ๔ ชั่วโมง กับ ๑๕ นาที.

เฉลย ประโยค ป.ธ. ๔

แปล มครเป็นไทย

๑. ส่วนในคำว่า ยังคนผู้ไม่มีศรัทธา ให้ดำรงอยู่ด้วยศรัทธา นี้ มีเรื่องเล่า (ดังต่อไปนี้) ๑ พราหมณ์ชื่อว่า ภารทวาชโคตร เป็นคนมีจักษุวิญญูอาศัยอยู่ในกรุงราชคฤห์ ๑ เขาเป็นคนไม่มีศรัทธา ไม่มีความเลื่อมใส เมื่อ (ได้ยิน)ใครกล่าวว่า พุทฺโธ ธมฺโม สงฺโฆ ดังนี้ มักจะปิดหูเสีย เป็นคนแข็งกระด้างเปรียบได้กับตอตะเคียน ๑ ส่วนนางพราหมณ์ชื่อชนัญชานี (ผู้เป็นภรรยา) ของพราหมณ์นั้น เป็นโสดาบัน เป็นคนมีศรัทธา มีความเลื่อมใส ๑ ตามปกติ นางไม่ว่าจะยืนอยู่ก็ดี นั่งอยู่ก็ดี ไต่ก็ดี จามก็ดี ย่อมทำการนอบน้อมว่า นโม พุทฺธสฺส เป็นต้น ๑ ต่อมาวันหนึ่ง พราหมณ์ ประสงค์จะถวายข้าวปายาสพร้อมน้ำ แก่พราหมณ์ จำนวน ๕๐๐ คน จึงเชิญพวกพราหมณ์มา เพื่อบริโภคอาหารในวันรุ่งขึ้น พร้อมกล่าวกำชับนางพราหมณ์ว่า นางผู้เจริญ พຽงนี้พราหมณ์ ๕๐๐ คน จัก(มา)บริโภค ในเรือนของเรา พຽงนี้ (ขอ)เธออย่าได้ทำการนอบน้อมที่เธอ(มัก)กระทำแก่สมณะโล้นนั้น สัก ๑ วัน เพราะเกรง ว่า พวกพราหมณ์ ได้ยินคำนั้นเข้าแล้ว ก็จะพากันไม่พอใจ, เธออย่าทำลาย(มิตรภาพ)ฉันจากพวกพราหมณ์เลย ๑ นางพราหมณ์กล่าวว่า ท่านจะบาดหมางจากพวกพราหมณ์หรือเหล่าทวยเทพที่ช่างเถอะดิฉันเมื่อระลึกแล้ว ไม่นมัสการพระบรมศาสดาพระองค์นั้น ก็ไม่สามารถจะดำรงตนอยู่ได้ ๑ พราหมณ์คว้าพระขรรค์ได้แล้วกล่าวว่า แนะนาง พຽงนี้ เมื่อพวกพราหมณ์นั้นนั่งแล้ว ถ้าเธอยังขึ้นนมัสการสมณะโล้นนั้นอยู่ ฉันจักตัดเธอด้วยพระขรรค์เล่มนี้ ๑ ธรรมดาว่าพระอริยสาวกใคร ๆ ก็ให้สะเทือนได้ยากดุจแผ่นดินและให้หมุนกลับได้ยากดุจภูเขาสิเนรุ เพราะฉะนั้น นางจึงกล่าวอย่างนี้ว่า

พราหมณ์ ถึงแม้ท่านจะตัดดิฉันให้ขาดเป็นท่อนเล็ก
ท่อนน้อยจริง ๆ ก็ตามแต่, ดิฉันก็จะไม่ละเว้นจากคำสอน
ของพระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐสุด ๑

๒. พรหมณ์นั้น เมื่อไม่อาจจะห้ามปรามหรือตะตองนางได้ จึงกล่าวว่า เชิญเธอทำสิ่งที่เธอชอบใจเถิด แล้วทิ้งพระขรรค์ไว้บนที่นอน ๑ ในวันรุ่งขึ้น พรหมณ์ให้เตรียมข้าวปายาสแล้ว ให้บอกสัตตยูณเวลาแก่พวกพรหมณ์ ๑ พรหมณ์พวกนั้นมานั่งแล้ว ๑ แม่พรหมณ์กึ่งนั่งแถวเดียวกันกับพรหมณ์พวกนั้น ๑ ขณะนั้น นางพรหมณี ถือทัพพีทองพลางอังคาส(เลี้ยง) พวกพรหมณ์อยู่ในโรงอาหาร ขณะที่นำอาหารมาเพื่อพรหมณ์นั้น ก็ได้ลื่นไถลลงบนแผ่นกระดานที่เขานูไว้ไม่เรียบร้อย ๑ ทุกขเวทนาจึงเกิดขึ้น ๑ ทันใดนั้นเอง ครั้นนางระลึกถึงพระบรมศาสดา ก็ประณมอัญชลีไว้เหนือเศียรแล้วนอบน้อมอัญชลีไปยังทิศที่วัดเวฬุวันตั้งอยู่พร้อมกับอุทานขึ้น ๓ ครั้งว่า นโม ตสส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส ๑ ในขณะนั้น บรรดาพรหมณ์เหล่านั้น บางพวกบริโภครแล้ว บางพวกกำลังบริโภคร บางพวกเพิ่งเริ่มจะลงมือ บางพวกมีภาชนะเริ่มมาวางไว้ข้างหน้าแล้ว ๑ พรหมณ์เหล่านั้นพอได้ยินเสียงนั้น ก็ปานประหนึ่งถูกค้อนมีขนาดเท่าภูเขาสิเนรุฟาดกระหน่ำลงบนศีรษะ ปานดังถูกหลาวทิ่มแทงที่หูทั้ง ๒ ข้าง มีความไม่สบายกาย ไม่สบายใจ (พากัน) โกรธพลางกล่าวว่า พวกเราถูกคนนับถือลัทธิอื่นนี้หลอก ให้เข้ามาสู่เรือนแล้ว(จึง)พากันทิ้งก้อนข้าวในมือ ถ่มคายก้อนข้าวที่อมไว้ พลาดค่าพรหมณ์แล้วหลีกไป ๑ แม่พรหมณ์ก็ด่านางพรหมณีนานัปการ เมื่อไม่อาจทำอะไรได้ จึงกล่าวว่า ก็เป็นเสียอย่างนี้แหละ นางถ้อยคนนี้ ชอบกล่าวสรรเสริญคุณงามความดีของสมณะโล้นนั้นเสียทุกที่ทุกแห่ง, นางถ้อย ฉันจักยกวาทะศาสดาของเธอขึ้นมาได้ในบัดนี้ โกรธ เดือดดาล เดินทางไปพระเวฬุวัน ไม่ถวายเป็นกมลพระบรมศาสดาเลย นัง ฌ ส่วนข้างหนึ่ง แล้วทูลถามปัญหาว่า

บุคคลฆ่าอะไรเสียได้ถึงจะอยู่เป็นสุข บุคคลฆ่าอะไรเสียได้
ถึงจะไม่เศร้าโศก พระโคดม พระองค์พอพระทัยการฆ่า
ธรรมชั้นยอดประเภทไหน ๑